

# РЕШЕНИЕ

№ 42398

гр. София, 17.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в**  
публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Спас Спасов**

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6193**  
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе  
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 44, ал. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 6 от  
Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Н. В. (N. V.),  
ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Република България, гражданка на  
Република Турция, с постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], ап. 16, чрез адв. И.  
В. И., срещу Заповед № 363з-323/20.02.2025 г. на ВПД Директора на ОДМВР-Т., с която на  
основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република  
България, е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на  
жалбоподателката.

В жалбата и в с.з. се излагат съображения за допуснати съществени нарушения на  
административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Искане се отмяна  
на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – в.п.д. Директор на ОДМВР-Т. – редовно призован, не изпраща представител.

Жалбата е допустима. Подадена е от активнoleгитимирана страна и в изискуемия срок и подлежи  
на разглеждане по същество.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 363з-323/ 20.02.2025 г. на ВПД Директора на  
ОДМВР-Т., е приложена принудителна административна мярка „Отнемане правото на  
пребиваване на чужденец в Република България”, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1,  
чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, спрямо  
жалбоподателката, и ѝ е определен срок за напускане на страната - 14 дни.

В мотивите към заповедта е посочено, че жалбоподателката е с предоставено право на постоянно пребиваване считано от 31.05.2022 г. на основание решение рег. № 899100/31.05.22 г. на дирекция „Миграция“ [населено място] на основание чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната“. От извършените проверки било видно, че Н. В. трайно не се е установявала на заявения адрес - постоянен и настоящ на пребиваване в Република България, а пребиваванията са били кратковременни, като получените данни сочат, че жалбоподателката продължава да е трайно установена в Обединени арабски емирства, а не в Република България.

Горепосочените данни са обосנוвали започването на административно производство на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1, чл. 40, ал. 1, т. 5 и чл. 44, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, за отнемане на постоянното пребиваване, съгласно чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ.

По делото е представена административната преписка.

При така установената по делото фактическа обстановка и след проверката за допустимост на жалбата, при извършената, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира следното: Оспореният акт е нищожен, поради липса на компетентност на органа-издател - чл. 146, т. 1 АПК. По арг. от чл. 42, ал. 1 и 43 от ЗМВР териториалните дирекции на МВР се създават на териториален принцип.

Видно от т. 25 на ПМС № 260/24.09.2015 г. за определяне на районите на действие на Областните дирекции на МВР същите притежават териториална компетентност в рамките на съответната областта - в случая обл. Т..

В оспорения акт е прието, че към момента на издаването му адресатът е бил с постоянен адрес на територията на обл. Т..

По делото обаче са приобщени доказателства, че към тази дата – 20.02.2025 г. жалбоподателката вече е била с постоянен адрес в друга териториална област – С.-град, район Л., считано от 28.01.2025 г. (справка на р-н Л. – л. 137 от делото, както и справка в НБД - Население).

Това обосновава извод, че към момента на произнасянето издателят на акта не е притежавал териториална компетентност, а съобр. т. 1 на ТР № 2/14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС административен акт, издаден от некомпетентен орган, е нищожен.

Заповедта, като издадена при допуснатия порок, следва да се обяви за нищожна.

Доколкото актът не е издаден по искане на оспорващия няма основание за приложение на разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 10 (десет) лв. представляващи заплатена държавна такса.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 168, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, 84-ти състав, I отделение,

### Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА нищожност на Заповед № 363з-323 от 20.02.2025 г. на ВПД Директора на ОДМВР-Т.  
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи –Т. да заплати на Н. В. (N. V.), ЕГН [ЕГН] сума в размер на 10 (десет) лв., представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в

14-дневен срок от съобщаването.